

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یوری گاوریلچکو

برگردان از: ا. م. شیری

۱۴ اپریل ۲۰۱۲

سازمان ملل متحد از عامل تثبیت کننده صلح جهانی به سازمانگر جنگها بدل شده است.

در طول چند سال اخیر سازمان ملل متحد، در واقع، سیاست بی ثبات سازی در عرصه بین المللی را پیش می برد و از صدور جنگ و جدائی طلبی در مقیاس جهانی نیز قویاً حمایت می کند. در حال حاضر این سیاست در رابطه با اوضاع سوریه به روشنی مشاهده می شود، اما با یک نظم خاص.

روز جمعه، ۶ اپریل، معلوم شد که شاخه نظامی اپوزیسیون سوریه «ارتش آزاد سوریه» موافقت خود را با آتش بس و متارکه جنگ اعلام کرد. آنها موافقت خود را در دیدار با کوفی عنان، فرستاده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد و اتحادیه دولتهای عربی اعلام کردند. ریاض اسد، فرمانده ارتش آزاد، سرهنگ سابق نیروی هوایی سوریه در مصاحبه با رویتر اظهار داشت: «گفت و گوهائی انجام شد و ارتش آزاد سوریه اعلام کرد که اگر رژیم (سوریه) در اجرای طرح عنان نیروهای مسلح خود را از شهرها خارج کرده و آنها را به پادگانها برگرداند، پس از آن، ما نیز به این طرح خواهیم پیوست». به نظر می رسد، طرح کوفی عنان دایر بر اوضاع سوریه که مورد تأیید شورای امنیت سازمان ملل متحد (از جمله روسیه و چین) می باشد، آرام آرام به بار می نشیند و همه امور در سمت حل و فصل مسالمت آمیز اوضاع پیش می رود. اما... روز بعد، ۷ اپریل، دبیر کل سازمان ملل متحد، بان کی مون اعلام کرد، که اجرای عملیات ادامه دار نیروهای مسلح دولتی در برخی شهرهای سوریه خواست شورای امنیت سازمان ملل متحد دایر بر پایان دادن به خشونت در کشور را نقض می کند. بان کی مون اضافه کرد که وعده بشار اسد، رئیس جمهور مبنی بر خارج کردن نیروهای مسلح از مناطق مسکونی در ۱۰ اپریل نباید مبنای برائت تشدید خشونت از طرف ارتش، پولیس و نیروهای ویژه سوریه در آستانه فرار سیدن این تاریخ قرار گیرد.

مشکل می توان تصور کرد، که دبیر کل سازمان ملل متحد از شروع مذاکرات بین طرفهای اصلی مناقشه سوریه بی اطلاع بود. بنا بر این، اظهارات او را نمی توان چیزی جز دخالت جانبدارانه از اقدامات تجزیه طلبان ارتش آزاد

سوریه و چیزی غیر از تلاش برای «بستن دست و پای» اسد ارزیابی کرد. البته، این نوع برخورد اولین مورد از اینگونه موضعگیریهایی نیست. در حالی که سازمان ملل متحد از تجزیه طلبان و عملاً از طراحان جنگهای داخلی یا تجزیه کشورها حمایت می کند.

لازم به یادآوریست که به اساس منشور سازمان ملل متحد، به ویژه بر اساس موازین فصل بند ۱: اهداف و اصول، ماده ۱، مقاصد سازمان ملل متحد عبارت است از:

۱- حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و بدین منظور، اتخاذ تدابیر دسته جمعی مؤثر برای جلوگیری و برطرف کردن تهدیدات علیه صلح و متوقف ساختن هرگونه عمل تجاوزگرانه یا سایر کارهای ناقض صلح و فراهم آوردن موجبات تعدیل و حل و فصل اختلافات بین‌المللی با شیوه‌های مسالمت‌آمیز و برطبق اصول عدالت و حقوق بین‌الملل یا شرایطی که ممکن است منجر به نقض صلح گردد؛

۲- توسعه روابط دوستانه بین ملت‌ها به اساس اصل احترام به تساوی حقوق و خود مختاری ملل و همچنین اتخاذ سایر تدابیر مقتضی برای تحکیم صلح جهانی؛

و دقیقاً همین اصول مندرج در منشور سازمان ملل متحد طی دو سال اخیر بارها و بارها نقض می شوند. اگر تصویب قطعنامه شماره ۱۹۷۳ شورای امنیت سازمان ملل متحد به تاریخ ۱۷ مارچ سال ۲۰۱۱ در باره لیبیا را که عملاً مداخله نظامی خارجی در امور داخلی لیبیا و پشتیبانی از نیروهای ضد دولتی تحت حمایت خارج برای برافروختن آتش جنگ داخلی در لیبیا را به عنوان نقطه شروع قبول کنیم، چنین نتیجه به دست می آید که در طول سال ۲۰۱۱ تا اوایل سال ۲۰۱۲، سازمان ملل متحد از چند جنگ حمایت نموده و به لحاظ حقوقی به تلاشی چند کشور کمک کرده است.

بدین ترتیب، سازمان ملل متحد به هیچ وجه در مقابل نقض حقوق و آزادیهای شهروندان در برخی کشورها، مثل بحرین که اعتراضات ضد دولتی مردم آن در ماه مارچ سال گذشته با خشونت تمام به واسطه ارتش خارجی سرکوب گردید، واکنش نشان نمی دهد. همان وقت کمترین حرکتی در جهت محکومیت عملیات سرکوبگرانه علیه معترضان غیر مسلح در این کشور به عمل نیاورد. اما در نقطه مقابل آن، جنگ اطلاعاتی گسترده ای را علیه رئیس جمهور سوریه آغاز کرد.

ایالات متحده آمریکا و متحدان آن چندین بار سعی کردند به کمک شورای امنیت سازمان ملل متحد قطعنامه راجع به سوریه را که بتواند راه تجاوز نظامی خارجی ناتو در کشور و جنگ علیه سوریه را به شیوه مشابه لیبیا باز کند، به تصویب برسانند. و این ماجراجویی فقط در سایه مواضع دقیق و درست چین و روسیه عقیم ماند. همان وقت در سازمان ملل متحد گام بی سابقه ای برداشتند و ۱۶ فبروری ۲۰۱۲، نه شورای امنیت، بلکه مجمع عمومی سازمان ملل متحد قطعنامه علیه سوریه را مبنی بر درخواست استعفاء از بشار اسد و محکومیت نقض حقوق بشر از سوی رژیم او را به تصویب رساندند. این فقط یک بد شانسی است که حقوق بشر در سوریه اتفاقاً از سوی مدافعان حقوق بشر... مقیم خارج از محدوده سوریه نقض می شود.

به خصوص در لندن. ۲ اپریل سال جاری سازمان ملل متحد اطلاعات مربوط به شمار قربانیان درگیریهای مسلحانه در سوریه را با استناد به رئیس سازمان حقوق بشری «مرکز نظارت بر رعایت حقوق بشر در سوریه» مستقر در لندن، رامی عبدالرحمان اعلام کرد. این سازمان عجیب و غریب متشکل از دو نفر (رحمان و خانم منشی او)، ده هزار قربانی به حساب رژیم نوشت. سازمان ملل متحد هم با اعلامیه خود به این مزخرفات بی اساس رسمیت داد. جالب است که در متن داده های مربوط به «۱۰۰۰۰ کشته» در نتیجه درگیری نظامی، هیچ گونه اطلاعاتی در

باره شمار زخمی ها به چشم نمی خورد. در صورتی که با وجود چنین میزان تلفات انسانی، اصولاً شمار زخمی ها باید به ۴۰-۵۰ هزار نفر سر بزند و همه بیمارستانها و بیمارستانهای نظامی سوریه باید از زخمی های تیراندازیها، دیگر انواع صدمه و آسیب دیدگان قطعات مواد منفجره کاملاً پر می بود. و اما... چنین چیزی را نه خبرنگاران خارجی و نه نمایندگان سازمانهای بین المللی، از جمله نمایندگان اتحادیه عرب، مشاهده نمی کنند. نمایندگی رسمی سازمان ملل متحد نمونه دروغ آشکار بود.

اولین نتیجه اقدام غیرسازنده سازمان ملل متحد هم اکنون در مقابل چشم همگان است.

لیبیا دیگر یک کشور واحد نیست. روند تجزیه و قطعه قطعه کردن آن با شدت تمام ادامه دارد. همانطور که سرگئی لاوروف، وزیر امور خارجه روسیه پنجم اپریل سال جاری در شعبه باکوی دانشگاه دولتی مسکو توضیح داد، «اوضاع لیبیا هیچ نشانه ای از دولتمداری را در خود ندارد».

در سرزمین سودان دو کشور تشکیل یافت، که دائماً با هم در حال مناقشه نظامی هستند. فقط در ماههای فبروری و مارچ سال ۲۰۱۲ این کشورها چند بار به همدیگر حمله کردند. در اواخر ماه مارچ نیروی هوایی سودان معادن نفت سودان جنوبی را مورد حمله قرار داد. حملات هوایی به شدیدترین جنگ در مناطق مرزی بین دو کشور پس از اعلام استقلال سودان جنوبی در جون سال ۲۰۱۱ منجر گردید. سودان جنوبی در ماه جون سال ۲۰۱۱ به عنوان ۱۹۳-مین کشور عضو سازمان ملل متحد به رسمیت شناخته شد.

در اواخر ماه مارچ ۲۰۱۲ ارتشیان مالی با متهم ساختن رئیس جمهور، آمادو تومانی توره به بی کفایتی در سرکوب شورش توآرگیها در شمال کشور، کودتای نظامی کردند. آنها دولت را منحل و حاکمیت قانون اساسی را متوقف ساختند و تصمیم خود مبنی بر تلاش برای تحول قدرت به دولت منتخب جدید را اعلام نمودند. ۶ اپریل شورشیان توآرگی وابسته به جنبش ملی آزادی «آزواد»، استقلال منطقه تحت کنترل خویش در شمال مالی را اعلام کردند. در بیانیه منتشره در سایت شورشیان، توآرگیها آزواد را «کشور مستقل جدید» نامیده و خواهان شناسایی بی قید و شرط استقلال آن از سوی جامعه جهانی شدند. توآرگی ها «توسعه دموکراتیک» کشورشان را وعده می دهند. ۷ اپریل ایالات متحده امریکا تصمیم خود مبنی بر عدم شناسایی استقلال آزواد اعلام کرد. ولیکن، اگر مالی گرفتار تجاوز نظامی خارجی نشود، در این صورت، آزواد عملاً به یک کشور مستقل تبدیل خواهد شد. به خصوص این که کودتای نظامی در این کشور دقیقاً به دلیل عدم علاقه مندی ارتش به مبارزه با توآرگی ها روی داد. تشدید فعالیت توآرگی ها، به سهم خود، نتیجه مستقیم جنگ در لیبیا و پیکار شورای ملی انتقالی لیبیا علیه توآرگی های طرفدار قذافی می باشد.

سازمان ملل متحد با قانونی کردن جنگ علیه لیبیا و عدم تلاش برای جلوگیری از جنگ داخلی در این کشور، عملاً زمینه شروع یکسری جنگهای محلی را در قاره افریقا فراهم آورد و البته این روند تنها به افریقا محدود نخواهد شد. همانطور که حوادث ماههای اخیر نشان می دهند، در محافل معین وابسته به سازمان ملل متحد ایده اجتناب ناپذیری جنگ همه گیر در خاور میانه رشد می یابد. همه اینها در مجموع این نتیجه گیری ناامید کننده را تأیید می کنند که سازمان ملل متحد از تأمین کننده «صلح جهانی» به «سازمانگر جنگ ها» تبدیل شده است.

<http://www.fondsk.ru/news/2012/04/09/oon-prevratilas-iz-stabilizatora-mira-v-katalizator-vojn.html>

<http://eb1384.wordpress.com/2012/04/12>

۲۴ فروردین ۱۳۹۱

اطلاعیه مترجم:

مترجم سطور فوق که در طول سالهای طولانی در حد توان و به باور خود با ترجمه ها و «سیاه مشق» هایش در خدمت جنبش کمونیستی میهنمان بوده، طی تقریباً یک ماه (چند روز کمتر یا بیشتر) پس از انتشار این مقاله، بر حسب ضرورت به کار ترجمه و نوشتن مشغول نخواهد شد. ولذا، با سپاسگزاری از همه یاری دهندگان و پشتیبانان فکری و معنوی خود، یقین دارد که در پایان مدت مورد نظر، توانمندتر در خدمت جنبش انقلابی میهنمان خواهد بود.